

TONE TRDAN:

## Od Ribn'ce do Rakitn'ce

»Zdaj gleda za drugimi, ki hodijo in se učijo, prej pa je lenaril«, se je nasmehnila druga.

Vinko se je jezil, ali njegova jeza ni nič pomagala Doma je moral biti. Tako je ukazala mati, ki je bila pred nekaj dnevi v trgu pri gospodu ravnatelju. Silno veliko so gospod povedali o Vinku in priporočali materi, naj Vinka obdrži kar doma. In mati je to tudi storila. »Naj bo fant doma in naj se uči na kmetiji«, je razlagala stara ženica ko je prinesla malico na njivo.

Seveda sta imela tisti dan, ko je Nosanka prišla vsa zasopla in razdražena iz trga, še veliko pridigo z Vinkom, da ni vso noč zatisnil očesa.

»To imaš zdaj, lenuh«, je pihala kot meh v kovačnici, »učil bi se bil, pa se ti ne bi bilo treba ubijati doma, ti grdoba grda.«

Strašno se je jezila. Drugi dan je vse pozabila.

In tako se je moral Vinko poprijeti dela. Nič ni pomagalo. Sprva ga je bilo sram, pozneje je hodil z rokama v žepu po vasi med tovariši, kot se ne bi bilo nič zgodilo.

»Saj sem rekel, da s tem fantom ne bo nič, prav nič. Hja! Zdaj mi pa ni bilo treba govoriti z gospodom derehtarjem«, je modroval stric Rok, ko mu je Matevžek povedal, da Vinko ne hodi več v trško šolo.

»V šoli se je treba učiti, saj sem se moral tudi jaz. Je mislil, da bo kot Nosankin glavač kar tako gospodka igral, pa so gospod že videli, kam pes tace moli. Sment, kar tako pa vendar ne gre!« se je jezil stric Rok.

»Zdaj bo doma!« je povedal Matevžek.

»Seveda bo doma, saj je zadnji čas, da so ga dali ven, drugače bi ne bil ne krol, ne voda«, je še dodal in tlačil z nogo kup gline.

Matevžek mu v srcu ni privoščil tega. Bila sta prijatelja. Le včasih sta se sprla, pa sta si bila spet kmalu dobra.

Ko sta šla tistega dne Tone in Ivan iz šole, sta videla Vinka, ki je peljal poln voz ajde v kozolec.

»Počakaj! Halo!« sta kričala za njim.

Vinko je ustavil. Poskakala sta na voz. Šele tedaj sta zvedela, da bo njun prijatelj ostal za vedno doma in da bo še nekaj časa hodil z njima v šolo.

Tone in Ivan sta se tega močno razveselila. Kot trojčki so sedeli vsi trije na vozu, zvižgali tisto vojaško »Ti boš pa doma ostala...«

Matevžek se je naučil marsičesa. Sedaj, ko Vinko ni bil več v trški šoli, je postal bolj pohleven.

»Saj ima doma grunt, kaj lazi okoli pri gospodi. Takle frkolin naj se uči doma kosit in orat, če ni njegova betica za učenje«, je pripomnil nočni čuvaj stricu Roku, ko je bil zvedel.

»Ni hujšega, kot pol kmet, pol gospod!« je še pripomnil.

Matevžek je poslušal izkušenega starčka. Njegove besede so mu šle do srca. Kar smilil se mu je Vinko. Pomislil je, da bi s njim lahko prav tako godilo, če bi šel v mestne šole. To bi se lahko zgodilo tudi v obrtnih šolah kot so mu rekli gospod učitelj v šoli.

»Fant, če si pameten uči se doma,« je rekel Primož Matevžku »Ko boš velik pa boš čim na svoje. Saj ti bo šlo!« je bodril Matevžka »Takah lepih reči še ni nihče delal v naši vasi, kar se jaz spominjam«, je še dodal.

Matevžku je bilo toplo pri srcu. Najrajši bi od veselja zavriskal. Ugajala mu je Primoževa pohvala. In tudi očetu je prav tako povedal.

Nekaj dni pozneje so bili naši prijatelji že pozabili na Vinkovo smolo. Na dvorišču pri Nosanki, kjer je bilo njihovo zbirališče, so se spet igrali po stari navadi. Tudi naš Matevžek je bil zraven. Vinku ni bilo treba pisati težkih naloz Milka je sedela na pragu in se učila. Vinko jo je opazil in takoj je pogledal drugam. Sram ga je bilo, če bi bil kdo omenil trško šolo.

»Gremo v jamico ‚brkat?« je vprašal Vinko.

»Rajši se gremo loviti«, so glasno vsi odgovorili.

Vinko jih je postavil v krog, jih prešteval in spuščal ven. Nazadnje je ostal spet Matevžek tisti, ki je prvi lovil.

Po vseh vrtovih jih je bilo dosti. Tu so skakali čez plot, se lovili po kozolcih ter uganjali burke kot še nikoli.

Matevžek je lovil, da je bil ves poten po telesu. Silno vroče mu je bilo. Končno je ujel Toneta, da se je nekoliko odpočil.

Tako je šlo z dneva v dan. Pa tudi vso dolgo jesen. Matevžek je prihajal ob pravem času domov. Nič več skrbi ni imel oče z njim. Vinko ga je pustil v

miru. Prav tako Tone in Ivan. Odslej so bili pravi prijatelji.

Norčije in igre so se vrstile še vedno, le s to razliko, da je šestokrat manjkalo Matevžka, ki je sedel pri stricu Roku in barval konjička, ptičke, pa tudi druge, silno lepe lončarske izdelke...

Nekoč je šel gospod učitelj po vasi. Nosanka ga je videla in mislila, da gre do gospod k njim. Toda gospod učitelj je zavil mimo njene hiše in stopil — v bajto strica Roka, da bi videl lepe izdelke marljivega Matevžka.

Nosanka je gledala za njim. Pomislila je na svojega Vinka — in izginila v vežo.

»Kaj neki bodo videli gospod v tisti podrti bajti?« si je mislila, rekla pa ni ničesar.

K O N E C

Vasil Pavurdžiev:

## Deček z zlatim srcem

(Iz bolg. prev. K. Špur in St. Atanasov)

Šum Čum Šum je bil sin gozda. Rodil se je nekega pomladanskega jutra, ko so po cvetočih vejah bademov in breskev peli slavčki. Slavčki so ga zjutraj s pesmijo budili iz spanja, skozi veje pa se je muzalo sonce. Sklanjalo se je k ležišču, spletenem iz zelene praproti in poljubljalo dečka na modra očesca. Od sončnih poljubov pa so Šum Čum Šumove oči postajale bistre, kakor gorski potok in svetle, ko nebo. Ves obraz se mu je svetil, kakor bi bil zlat.

Vse je ljubilo lepega dečka.

»Šum Čum Šum!« so šepetale trave, ko je deček zjutraj nabiral jagode.

»Šum Čum Šum!« je šelestelo listje in veje so se nalahno sklanjale in mu božale lase.

»Šum Čum Šum!« je žuborel potoček, ko se je deček ustavljal ob njem in pil njegovo ko solze čisto vodo.

»Šum Čum Šum!« je šepetalo cvetje, ko so se ga dečkove noge dotikale.

Ko se je na planini počasi znočilo, so pogledale z neba svetlooke zvezdice in mesec se je nasmihal dečku. Sedel je na vejo k njemu in mu vso noč pripovedoval pravljice.

Tako je Šum Čum Šum rasel in postal mladenič. Ptičke in trave, potok in cvetice so ga naučile samo ljubezni in njegovo srce ni poznalo hude mi-

Vsi so ga začeli klicati: »Deček z zlatim srcem«.

Nekega jutra je Šum Čum Šum počival na mehki travi.

Sonce se je premaknilo med veje. Z zlatimi prsti mu je božalo lase in ga nežno poljubilo.

»Vstani, Šum Čum Šum!« je zašepetalo.

»Prebudi se, Šum Čum Šum!« je zapel slavček.

Šum Čum Šum je odprli svoje lepe modre oči. Ko je zagledal sonce, je brž planil po koncu.

»Šum Čum Šum!« so zašepetale trave, cvetice, potok in listje. In njihov šepet je šel kakor pesem po vsem gozdu.

Deček z zlatim srcem se je ozrl. Srce se mu je napolnilo z radostjo. Daleč spredaj se je dvigala v dolini jutranja megla. Potok je hitel od kamna do kamna, tekkel proti polju in se dušil med zelenimi njivami. Skrjančki so vzletavali proti nebu, da bi se okopali v sončni svetlobi. Kakor Šum Čum Šumove oči modro nebo pa se je razprostiralo od konca do konca zemlje.

»Kako lep je svet!« je vzkliknil Šum Čum Šum. »Kako lepo bi bilo, ko bi ga šel pogledat!«

Ko so ptičke zaslišale te besede, so umolknile, trava, listje in potok pa so prenehali šumeti.

Tudi sonce ga je slišalo in teman oblak mu je zastrl obraz.

»Ne hodi, Šum Čum Šum!« je vzne-  
mirjeno zašepetal gozd. »Veliko hude-

ka krila in ga ponesi na zemljo. In po  
vsej zemlji bo zavladovalo veselje in vsi  
ljudje bodo imeli zlata srca.«

In sonce se je skrilo za veje. Šum



ga je na svetu in le malo dobrega. Ne  
hodil«

»Ne hodi, Šum Čum Šum!« so prosile  
ptičke, cvetje, trava, potok.

»Sel bom!« je rekel deček z zlatim  
srcem. »Kaj neki bi se mi moglo zgo-  
diti? Vedeti hočem, kako je po ši-  
rokem svetu. Potem se spet povrnem k  
vam.«

In sonce se je umaknilo med veje,  
posulo poti z zlatom. Z zlatimi prsti  
je pobožalo Šum Čum Šumove lase in  
reklo:

»Prav, zlati deček, ker že hočeš ve-  
diti, kako je po širnem svetu, pojdi.  
Jaz, ki že stoletja potujem po ši-  
rokem svetu, ti pravim, da je ves svet  
poln gorja in hudobije. Nikjer na sve-  
tu ni tvojemu zlatemu srcu enakega.  
Ali pa hočeš pomagati ljudem, ki živijo  
po širokem svetu?«

»Hočem!« je radostno vzkliknil de-  
ček z zlatim srcem.

»Prav. Ali vidiš onile čist, bel oblak  
pod modrim nebom?« in sonce je z  
zlato roko pokazalo proti nebu.

»Vidim.«

»Ta beli oblak, ki se kakor brezdo-  
mec potepa po nebu, je Dobrota. Spre-  
menim te v hitrokrili veter. Pohiti k  
belemu oblaku, vzemi ga na svoja lah-

Čum Šum pa je postal hitrokrili veter  
in je pohitel k belemu oblaku.

Se danes ga ni ulovil. Beži za njim,  
pa ga ne more dohiteti.



Ko pa ga bo dohitel, ga bo na svojih  
tahkih krilih ponesel na zemljo in po  
vsej zemlji bo zavladovala dobrota. In  
vsi ljudje bodo imeli zlata srca.

Lev P.:

**Ko bom velik**

svetlo sabljo si pripašem,  
konja vranega zajašem,  
s konjem tja pred beli grad.  
— S kraljem bi govoril rad!

— Peter, Sokol divni zdravol  
jaz pod Tvojo grem zastavo.  
Treba Ti je, kralj, junaka,  
evo tukaj me vojaka.

— Tam na meji — časi takil —  
tam se zbirajo junaki,  
tja me vodi. Sokol čili,  
branit domovino v sili.

— Z nama na junaško pot  
tretji pojde še od tod,  
ki bo najinega kova.  
Bova ga našla? — Ga boval

— Mar nas loči Dunav, Sava?  
Mar nad nami več ne plava  
vse od vzhoda do zahoda  
duh Cirila in Metoda?

— Naša vera je velika,  
živa kot plamen svetla,  
ki jo djakovski vladika  
v mladih srcih nam je vžgal.

— Strli z nog in rok smo spona —  
duh naš ni še prost okov!  
Kar je staro, s starim tone,  
z nami raste narod nov!

**Kako fotografiramo strahove**

Strah je sicer v sredi votel, okoli ga pa nič ni; a fotografirajo ga časih vendarle. Ali ste že kdaj videli takšno sliko? Če imate fotografski aparat, si jo lahko napravite takole:

Povabite dva prijatelja, ki bosta predstavljala »strah« in »prestrašenega«. Privijte aparat na stojalo in ga namerite na »prestrašenega«, to pa tako, da ne bo stal v sredi slike, ampak bolj pri strani. Držati se mora prav preplašeno, tako ga fotografirajte Med tem, ko on ostane v tej legi, naj smukne v slikovni prostor »strah«, ki se je zavil v belo rjuho, da bo tem strašnejši videti, in naj se postavi »prestrašenemu« ravno nasproti. Zdaj fotografirajte še nekrat in osvetlite prav kratko, v sobi 1 do 2 sekundi, zunaj pa eno stotinko sekunde — na isto ploščol

Če to sliko razvijemo, bomo videli na njej prestrašenega človeka, ki se mu je prikazal duh, prozoren in nejasen, kakor se »strahu« spodobi.



LOJZE ZUPANO:

**Lonec bi šel pa nima nog**

(Belokrajinska)

V Radovici sta živela mož in žena, ki sta bila brez otrok. Za dvoje ust ni treba mnogo jela, zato je imela ženska same majhne lončke, v katerih je kuhala sebi in možičku. Nekoč pa so ju obiskali sorodniki. Ženska so pričele pestiti skrbi, ker je imela lončke premajhne, da bi mogla za vse goste skuhati obed. Odšla je k sosedom, kjer si je sposodila velik lonec. V njem je skuhalo obed, da ga je bilo dosti za goste, pa še za njo in za moža je ostalo.

Pod večer, ko so gostje odšli, sta ženska in možiček sama ostala v bajti.

Ker nihče ni hotel nesti sposojenega lonca nazaj, sta se pričela prepirati. Hudo sta se prerekala, kmalu bi se stepla.

»Hej, možiček, nesi lonec nazaj!« je zakričala ženska.

»Hej, lahko se je z drugim blagom dičital!« se je posmehoval možiček. »Ampak jaz si lonca nisem sposodil. Kdor je šel ponj, tisti naj ga nese nazaj!«

Lep glas se sliši daleč, a grd še trikrat dlje! Možiček in ženska sta kričala, da je vsa vas priletela na kup. Ko sta zagledala pod okni sosede, ki so



prodajali zijala, ju je minila jeza. Umirila sta se in se sporazumela, da bosta drug drugemu govorila: »Lonec bi šel, pa nima nog!« Kdor se bo prvi zmotil in spregovoril kaj drugega, tisti bo nesel lonec nazaj.

Domenjeno.

»Lonec bi šel, pa nima nog...« je pričel možiček.

»Lonec bi šel, pa nima nog! Lonec bi šel, pa nima nog...« je zajezikala ženska.

Oba sta hitela žebrnjati, kakor da bi predivo navijal na vreteno.

Mrak. Mimo bajte je prišel tujec. Namenjen je bil v Metliko, zgrešil je v temi pot, vstopil je v bajto in vprašal:

»Kod naj grem, katero pot naj ubrem, da pridem v Metliko?«

»Lonec bi šel, pa nima nog...« je kakor v litanijah ponavljal možiček in se ni pustil motiti od neznanca.

»Lonec bi šel, pa nima nog...« je kar naprej brbrala ženska, mimogrede pa je le iztegnila roko in skozi okno pokazala tujcu smer proti Metliki. Neznanec se je zahvalil in stisnil ženski v roko svetel groš.

»Lonec bi šel, pa nima nog!« je ženska kar naprej drdrala, vmes pa se je možičku nagajivo posmehovala in mu pomolila groš pod nos...

Možiček se je ujezil in vzkipeł: »Hej, ženska, groš boš dala meni, da si kupim tobak!«

Tako je izgubil stavo. Moral je nositi lonec nazaj k sosedovim. V temi pa se je pred bajto spotaknil ob pajč



čevino, da je telebnil po tleh in zdrobil lonec.

Razbil se je lonec — pripovedke je konec!

# Jutrovčki pišejo

*Dragi stric Matic!* Danes se Ti prvič oglašam. Opisati Ti hočem, katero mesto mi je najbolj všeč. Najlepše mesto se mi zdi Beograd. Ko sem bil tam, sva si z očkom ogledala dvorec, novi viseči most, reko Donavo, itd. Videl sem lepe stavbe, palače in cestni promet. Najbolj všeč mi je bila naka stavba, ki je imela okrog in okrog vse polno raznovrstnih rib. Nato sva šla dalje. Videl sem še mnoge zanimive stvari in reči. Zvečer sva se odpeljala z ozkotirno železnico v Sarajevo. Lepo Te pozdravlja

*Herzog Miran, uč. 4.a r. Ljubljana 7, Vodovodna c. št. 46.*

*Dragi stric Matic!* Danes se Ti prvič oglašam in sicer z nalogo »Kaj bi najraje postala, ko bom velika«. — Najljubši predmet v šoli mi je risanje. Pa tudi doma rišem in slikam. Tudi gospa učiteljica je zelo zadovoljna z mojimi risbami. Ne misli, dragi stric Matic, da se baham, a vsi, ki vidijo moje risbe, jih hvalijo. Zato bi rada postala profesorica risanja. Z veseljem bi poučevala mladino v predmetu, ki je tudi meni najljubši. — Če ne boš vrget mojega pisma v koš, Ti bom večkrat pisala. Lepo Te pozdravlja

*Pauer Neda, uč. IV. r. Kranj, Klanec 35*

*Dragi stric Matic!* Kot redni čitatelj »Mladega Jutra« se danes prvič oglašam v Tvojem koticu. V zadnji številki »Mladega Jutra« si vprašal, kaj bi rad postal, ko bom velik. Velik postati je zelo različno. Eni si žele postati bogataši, drugi slavni, tretji si žele udobnosti brez dela, jaz sem se pa odločil za praktičen poklic, ki mi ga narekuje moj talent. Iz risbe za »Mlado Jutro«, ki jo prilagam pobarvano, boš, dragi stric Matic, sam uganil, moje želje po poklicu. Dragi stric Matic! Ako moje prvo poročilo ne vržeš v svoj nenasiten in izbirčen koš, potem bova imela še priliko v kratkem se več pogovoriti. Te pozdravlja

*Potnik Bogdan, uč. I. r. drž. mešč. š. Zalec.*

*Dragi, dosedaj nepoznani mi stric Matic!* Zelo rada čitam Tvoj prelepi list »Mlado Jutro«. Mnogokrat sem se že hotela oglasiti s kako pesmico v

Tvojem listu, a ne vem, ne vem, preveč se bojim Tvojega nenasitnega koša. Danes pa le striček in Tvoj koš pogledja malo čez prste in vaju oba prosim, da mi prizaneseta. In ker sem se spomnila gesla »korajža velja«, začnem svoje delo. — Iz Tvojih treh vprašanj sem se odločila za vprašanje »Katera igrača mi je najljubša?«. Sem že dosti velika in zato me ne zanimajo razne igrače, punčke i dr., ampak kakor najlepša, najljubša zabavna igrača mi je — »knjiga«. Lepa, poučna mladinska knjiga, to je moja najljubša igrača. Sedaj ko zopet kraljuje huda starka zima in ded mraz, smo vsi radi blizu peči. Torej je najlepše biti blizu peči, a kaj šele čitati na zapečku lepo knjigo. Vem, da je mnogo lepših igrač kakor knjiga, ampak jaz ljubim knjigo nad vse druge igrače.

*Z. Dufek, dij. I. r. meš. šole v Kranju.*

*Dragi stric Matic!* Kadar bom dorasla, bi bila najraje učiteljica. Tudi moj očka in mamica sta učitelja. Stanujemo v šoli, po pouku večkrat kaj rišem. Moji učenci bodo vsak dan risali in poslušali lepe pravljice, ki jih že veliko znam. Pozimi bomo pa vzeli snanke in smučke, pa bomo telovadili po hribih in dolinah. — Lepo te pozdravlja

*Milena Jurčec, uč. III. razr. osn. šole v Birčni vasi pri Novem mestu.*

*Dragi stric Matic!* Že smo zapustili leto 1938. Že smo stopili v leto 1939. Vse leto sem bila zelo zadovoljna z »Mladim Jutrom« in to si želim še v naprej. Samo to Te prosim, stric Matic, da povečaj »Mlado Jutro«, da bodo vsa naša pisma objavljena v njem. Pa tudi to Te ob novem letu prosim, da razsekaj tisti Tvoj požrešni koš, da ne bo več požiral naša pisma. Ti si boš pa lahko zakuril z njim v pisarni, saj vem, da Te sedaj pozimi zebe.

Sedaj Ti pa odgovorim na Tvoj natečaj, kaj bi rada postala, ko bom velika. Ko bom končala šolo, se bom šla učiti za modistinjo. Pridno se bom učila vsa leta, da bom po učni dobi postala pomočnica. Z pridnostjo svojih rok si bom služila svoj vsakdanji kruh. Pa bom tudi varčevala tako, da bom po preteku nekaj let postala samostojna.

in si bom postavila majhen salon v katerem se bodo vajenke učile in si pomočnice služile svoj kruh.

Sedaj pa ti stric Matic napišem še tole. V nedeljskem Mladem Jutru sem čitala, da je neka deklica v majhno šivankino uho vdela 16 nitk sukanca št. 50 in to v 8 minutah Tudi jaz sem to poskusila in se mi je posrečilo, kakor sam vidiš, da sem v majhno šivankino uho vdela 26 nitk sukanca št. 70 in v to v 6 minutah.

Sedaj pa Te prosim, da mojega pisma ne vržeš v koš, ampak da koš vržeš v peč.

*Korun Valerija, uč. III. r. v Ij. šoli v Trnavi 42. p. Gomilsko*

*Kaj bi rad postal, ko bom velik? Ko bom velik, bi najrajši postal častnik. Častnik je junak, ki brani svojo domovino in svojega kralja. Kdor bi rad postal častnik mora biti dober dijak. Mora se mnogo učiti, kdor se mnogo uči tudi mnogo ve. Častnik vidi mnogo sveta in ljudi. Pristrčno pozdravlja strica Matica in vse Jutrovčke*

*Jerman Julijan, uč. IV. r. os. Šole v Domžalah, Preserje št. 47, p. Radomlje*

*Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v Tvojem koticu. Pri nas kupimo vsako nedeljo »Jutro«. V ponedeljkih si vzamem čas in prečitam vse strani »Mladega Jutra«. Najraje pa čitam pripovedke, ki so zelo lepe, rešujem rada uganke. Če smem, oziroma če ne boš zavrzel mojega pisma. Ti bom večkrat poslala kako uganko. Ko sem bila bolna, imela sem ošpice, sem vedno pisala ali premišljevala kako uganko. Danes sem Ti napisala dve, a drugič pa več. Sedaj Ti bom napisala par vrstic, o našem radio aparatu. Najprej Ti moram povedati, da zelo rada vrtim gumbce, pri radio aparatu. Rada poslušam igre, lepe narodne pesmi, godbo, poročila in šolske ure. Tudi jaz včasih nastonim v radio, pri otroških urah, pri g. Grošljevi in Manici Komanovi.*

*Tako, sem ti danes napisala nekaj, a drugič več! Lepo Te pozdravlja*

*Ema Lončar, uč. I b gimn. na Liceju v Ljubljani*

*Dragi stric Matic! Danes se Ti drugič oglašam v »Mladem Jutru«. Čitala sem Tvoje tri lepe natečaje. Najbolj mi ugaja prvo vprašanje »Katera igrača mi je najljubša?«*

*Meni je najljubša igrača, punčka. Imam jih šest: enega zamorčka Nace-*

*ku, se enega tantka Metodka, 3 male punčke in eno veliko. Pošiljam Ti sliko od šeste punčke. Tista mi je najljubša. Na sliki sem tudi jaz. Imam tudi voziček, enega s streho, enega pa navadnega malega, dve posteljici in še omaro za punčke. Če boš to pisemce vrgel v Tvoj požrešni koš, Ti nikdar več ne pišem. Prosim, če mi pošlješ eno knjigo. — Lepo Te pozdravlja Tvoja*

*Martina Bregant, uč. III. razr. Št. Janž pri Dravogradu, p. Meža*

## Manica:

### Kako je to napravil

V zgodnjem majskem jutru stoji Korenov oče na pragu, gleda kvjšku in opazuje raztresene oblake, ki jih prepehljav: južni veter. Ko potem še premeri z očmi po dolgem in po čez belo osušeno cesto, zakliče v hišo:

»Blažek topli jug je priromal v deželo in sonce se nam smeje kakor kakor poleti. Danes pa le pojdi kar bos v šolo!«

»Bog obvaruj,« se upira iz kuhinje mati. »Prezgodaj je še Spomladni dnevi so najbolj nevarni za prehlad, če se človek ne pazi. Ne, ne, Blažek, le kar čevlje obuj!«

Blažek se naenkrat nahaja v pravcati duševni zagati. Vajen je ubogati starše. Ali kako naj ukrene zdaj? — Če gre v šolo bos, bo užalostil mater, ako pa se obuje, se bo jezil nanj oče. Težka zadeva, res.

Ali, prebrisan! sinko je iznašel pravo. Ni bil nepokoren očetu in ne materi. Zadovoljil je oba. — Kako je to napravil? Uganite!

### Ugibajte

- 1.) 1 2 3 4 vina
- 2.) 1 5 6 4 vina
- 3.) 7 4 8 4 vina
- 4.) 9 4 10 4 vina
- 5.) 11 2 7 2 vina
- 6.) 12 4 7 4 vina

Ustavite črke namesto števil, da dobite besede, katerih zadnje polovice že imate.

### Rešitev posetnice

Urednik »Jutra«.

### Rešitev kvadrata št. 4

1. gora; 2. opal; 3. rake; 4. alem.

## Listnica uredništva

Anica U., učenka v Toplicah pri Zagorjah: Stric Matic se Ti zahvaljuje za ljubezljivo pisemci in želi, da mu čim prej odgovoriš na razpisani natečaj. Dekle, zdaj pa le hitro na delo!

★

Vsevolod K., dijak v Zagrebu: Ali si pesem in pravljico prevedel iz hrvaščine ali iz francoščine?

★

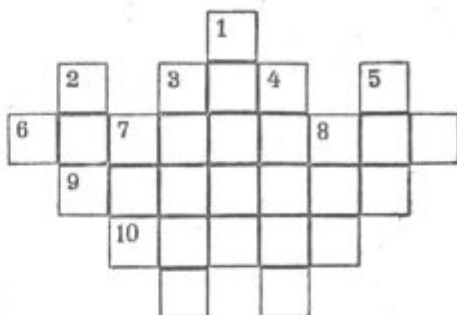
Franc Z., dijak v C.: Tvoj odgovor na razpisani natečaj, kakor tudi priložena pesem nista primerna za objavo. Ali nisi nič pomislil, kaj bi rekli gg. profesorji k Tvojemu umotvoru? Stric Matic že ve, da ne misliš vsega tako hudo, kakor je napisano, vendar pa tega časih ne razumejo vsi odrasli. Oglasi se še kaj in uporabljaj svojo nadarjenost v dobro!

★

Martina B., uč. iz Št. Janža: Tvoj spis bo stric Matic objavil, slika pa je na žalost premahna in premalo jasna

za kliširanje. Stric Matic si jo bo shranil za spomin in se Ti za oboje lepo zahvaljuje.

## Križanka



Vodoravno: 3. razdobje, določeno za izvršitev dejanja; 6. pesem Zupančičeve zbirke; 9. vrh v Julijskih Alpah, 10. svetlobna enota.

Navpično: 1. paznik; 2. kvarnerski otok; 3. hrošč; 4. posoda; 5. zvok določene višine; 7. zakonski drug; 8. močno oglašanje.

## King, detektivski pes



9. Morski rajzbojniki so očitno mislili, da so prišli streljati s kakega mesta v notranjosti otoka; hitro so se oddaljili in kmalu skoraj ni bilo več slišati njihovih glasov. »Tako«, je rekel Mulligan, »zdaj pa glejmo, da pridemo do čolna, preden se ti malopridneži vrnejo.« Jadrno so jo ubrali na breg. Kakor bi trenil so porinili čoln v vodo in odveslali. Hvala Bogu, da so imeli veter za hrbtno, drugače bi se bili z velikim čolnom pač težko približali parniku.



10. Na parniku je bilo vse tiho, toda naši prijatelji so se vzlic temu kar najprevidneje vzpeli po vrvični lestvici; morda je bil vendarle še kdo zgoraj. Tudi Kinga so, čeprav s težavo, potegnili na palubo. Zvesta žival jim je utegnila biti v veliko korist, če bi se zapletli v boj od moža do moža, saj je bila že večkrat pokazala, da zna storiti tudi najnevarnejšega zločinca neškodljivega.

(Dalje prihodnjič)